

Особиста тиша : оповідання, вірші, есе

Олексій Декань

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Передмова автора

23 лютого 2022-го ми засинали в Харкові під звуки феєрверків. Якись хворі на мозок виродки святкували день радянської армії просто під нашими вікнами. Усього через декілька годин ми прокинулись посеред ночі від нових спалахів і ще більш гучних вибухів. Декілька хвилин усе ще не вірили в те, що відбувалося. Але з кожним новим вибухом приходило усвідомлення: почалося! Діти прокинулися й сонні приєдналися до нас із дружиною. Я заборонив їм підходити до вікна, а сам намагався зрозуміти, що робити далі.

Декілька днів до того ми вже зняли з шафи валізу, але так і не зібрали речей. Тому що до останнього відмовлялися вірити, що таке можливо. Мій телефон почав розриватися від дзвінків. Друзі та рідні телефонували, аби повідомити, що почалася війна.

Ми збирали речі, так і не ввімкнувши світла у квартирі. Вже почало розвиднятися, коли я поскладав валізи в автівку. Сусідка вигулювала собаку й пошепки поцікавилася: «Війна?». Це було риторичне запитання. Того ранку місто прокинулося на самому світанку. Майже всі, у кого були автомобілі, вирішили поїхати, чим створили великі затори на декілька годин.

Так моя родина провела чотири доби в машині. Радіо не вимикалося. І що більше ми слухали новини, то більше переконувалися в тому, що Україна все ще стоїть. Майже кожну хвилину лунала звістка про підбитий російський літак, гелікоптер чи танк. Військові нищили ворога, даючи змогу цивільним виїхати подалі від бойових дій. Декілька ночей ми ховалися в бомбосховищах, об'їжджали по болоту підірвані мости, спостерігали за маневрами авіації в небі й молилися, аби Бог давав нашим захисникам надприродних сил трошити ворога.

Не всім цивільним вдалося перебратися в більш безпечні регіони. Тисячі загинули чи опинилися під окупацією. Але не здавалися, чинили опір, топили сніг і готували їжу на вогнищі,

палили ворожі танки саморобними запалювальними сумішами, зупиняли ординські колони та розмінювали дороги голіруч. Багатьох було замордовано, застрелено, пограбовано та зівалтовано. Цього ніколи не мало статися у двадцять першому сторіччі посеред Європи. Але це сталося.

Ворог знову захотів знищити нас, як він робив це вже не раз за останні століття. Проте йому так і не вдалося. Україна все ще на мапі світу, щодня ми продовжуємо цю боротьбу, незважаючи на весь біль та відчай. Але наші втрати неможливо поповнити репараціями, наші рани вже ніколи повністю не загояться. Жодна нація на землі не заслуговує на ті страждання, які випали на долю українців (хоча одна країна все ж таки заслуговує, і робить усе можливе й неможливе, аби це наблизити).

Мої діти стали біженцями. І це те, що буде переслідувати їх усе життя. Наші міста зруйновані, тисячам українців просто більше нема куди повернутися. Багато моїх знайомих стали біженцями ще 2014-го, коли почалася окупація Криму та Донбасу, і ось у 2022-му їм довелося залишати свою нову домівку й уже вдруге тікати від військових у формі армії РФ.

Цю збірку я хочу приурочити до річниці початку повномасштабного вторгнення ворога на нашу землю. Більшість цих текстів були написані за минулий рік. Я не часто пишу вірші чи пісні, але зараз саме вони – ледь не єдиний спосіб для мене передати свої емоції та відчуття.

Деякі оповідання я готував зовсім для іншої книжки, але гадаю, що тут вони будуть більш доречними. Не всі тексти про війну, але кожен про емоції, про втрачені мрії та про надію. Вигадка та фантастика переплітаються з історіями з реального життя. Але загалом «Особиста тиша» – це про зруйновані життя, розтрощені кістки, вибиті зуби та зв'язані за спиною руки. Про голоси людей і міст, які назавжди стихли. Бо саме цього й прагне наш ворог – аби

ми замовкли.

Хочу передати свій низький уклін усім захисникам та захисницям України. Кожному волонтеру, медику, активісту, капелану, свідомому українцю та вимушеному емігранту, який невинно донатить на Збройні сили.

Кожному з нас болить. Та всі ми плекаємо віру в те, що війна закінчиться. І що перемога буде за Україною. Тому що неможливо знищити народ, у якого є така невтримна жага до життя та волі.

Лютий 2023

...

Далі — у повній книжці «Особиста тиша : оповідання, вірші, есе».

nashaknyga.com.ua